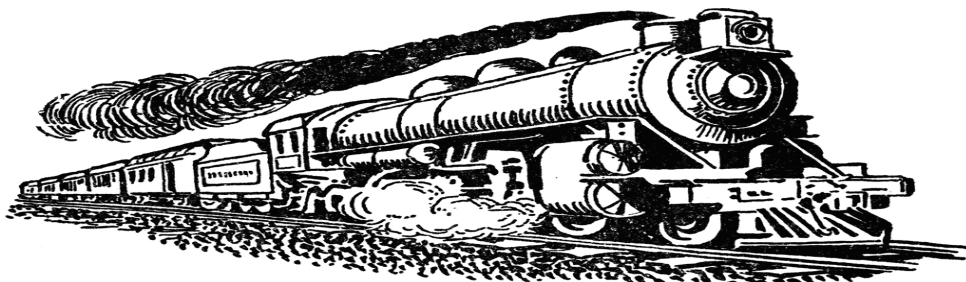

SINDICAT sau ... syndicate

CONCEPȚIE
INTEGRALĂ
GR.AN.AC.

Numărul 8 - 29 decembrie 2017

CUPRINS

Internațional

Conferință Mondială

Poziția federației Hermes

Rezoluția Conferinței

13 decembrie - zi de doliu

"Gavroche de România"

Avem REPUBLICĂ !!

Rezervorul cu iluzii

Actualitate elvețiană

FORD pune presiune

Isteria monarhiei

Exilați de la Bacău

Locomotiva revistei

Sindicaliști

Noi învingem mentalități

Separați sau împreună

Desființăm licee

Horațiu Mălăele: Să râdeți ...

Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor

ALGER, 8, 9, ȘI 10 DECEMBRIE 2017:

**A IX-A CONFERINȚĂ MONDIALĂ DESCHISĂ ÎMPOTRIVA
RĂZBOIULUI ȘI EXPLOATĂRII**

la inițiativa AIM - organizată de Partidul Muncitorilor din Algeria

DECLARAȚIE

Cei 230 de delegați din 42 de țări, au adoptat declarația următoare: Situația actuală este marcată de cele mai mari tulburări mondiale, de o criză fără precedent a dominației imperialiste care deschide calea către cele mai periculoase aventuri pentru umanitate.

Guvernele și regimurile, chiar fragile și în criză, atacă muncitorii și popoarele oprite pentru a menține sistemul capitalist. În sesiune plenară, conferința a adoptat, în unanimitate și solemn, următoarea rezoluție:

" Noi, cei 230 de delegați la cea de-a IX-a Conferință Mondială deschisă a AIM, care a fost susținută de aproape 700 de responsabili politici și sindicali, precum și de activiști anti-imperialiști din 60 de țări, condamnă cu fermitate provocarea lui D. Trump prin decizia sa de a transfera Ambasada SUA de la Tel Aviv la El Qods (Ierusalim), ocupat în scopul de a deveni capitala Statului Evreu. Oferim sprijinul nostru necondiționat poporului palestinian în lupta pentru redobândirea drepturilor lor inalienabile."

De-a lungul conferinței, vorbitorii au salutat lupta poporului palestinian pentru drepturile sale inalienabile.

Mulți dintre intervenienți au subliniat responsabilitatea covârșitoare a instituțiilor internaționale și, dincolo de lacrimile de crocodil, a regimurilor reacționare și a guvernelor din regiunea Orientului Mijlociu. Participanții la conferință au ajuns la aceeași concluzie.

continuare în pagina 2

"SINDICAT ... sau syndicate"

Nu este un titlu ales întâmplător. Există o diferență clară între prevederile legale în privința motivației constituirii organizațiilor sindicale și activitatea reală a acestora.

Este vorba despre Drepturi pe care cei mai mulți salariați, în mod greșit, le reduc la salariul lunar. Este vorba despre deteriorarea imaginii sindicatelor și a sindicaliștilor. Este vorba despre "teama celor mulți" în privința pierderii locului de muncă și de victimizarea individuală. Este vorba despre o muncă necunoscută cel mai adesea greșit canalizată, și tocmai de aceea lipsită de rezultate, de recunoașterea lor. Este vorba despre "rampa de lansare" profesională pe care o asigură concubinajul sindical cu angajatorul sau chiar cu guvernarea.

Nume grele de sindicaliști s-au pierdut sub culoarea (com)promițătoare a partidelor politice. În concluzie este vorba despre ce ar trebui să însemne SINDICAT și ce se întâmplă cu adevărat în syndicate.

Dorim un diagnostic obiectiv asupra stării de sănătate a organizațiilor sindicale și un tratament pe măsura acestui organism bolnav.

Am promis într-un mesaj anterior tuturor salariaților universității că 1 Mai 2017 va fi un punct de referință pentru activitatea sindicală din instituție și vom susține cu fapte această promisiune. Rolul promisiunilor este să devină obligații realizate. Nu suntem structură de Partid. Sindicatele au o libertate de organizare și de colaborare pe care nu o exploatează la maximă capacitate. Membrii acestor organizații "au uitat" acest lucru deși cunosc puterea sindicatelor și efectele benefice pe care le pot produce. Sindicatele au ajuns în acest stadiu din mai multe cauze obiective sau subiective. Istoria recentă a activității sindicale în sectorul de activitate învățământ superior și

cercetare arată coabitarea dintre reprezentanții sindicali și sfera politică. Ecaterina Andronescu este unul din personajele cheie al evoluției sau involuției sistemului de educație și nu de învățământ.

Un om învățat este un om puternic! Prin ce diferă un Educator de un Învățat? Vom încerca să abordăm din perspective obiective diferite această întrebare.

Undeva în fundal vom discuta **autonomia universitară** și produsul acesteia: Patronul Bugetar. Nu este nicio contradicție în privința acestor două cuvinte alăturate din sectoare de activitate diferite.

Patronul Bugetar există.

INTERNAȚIONAL

continuare din pagina 1

Pretutindeni, muncitorii și popoarele oprite se confruntă cu o criză îngrozitoare care rezultă din descompunerea sistemului capitalist. Și ei rezistă neîncetat.

Sub pretextul "luptei împotriva terorismului", războaiele imperialiste care dislocă națiunile și creează haos se răspândesc, în folosul marilor multinaționale care se concurează cu înverșunare pentru jefuirea resurselor naturale și a materiilor prime.

Aceste războaie aruncă milioane de muncitori și de tineri pe drumurile exodului. În momentul în care guvernele imperialiste atacă popoarele oprite, în acest scop, crescând bugetele militare, aceleași guverne, în numele crizei, încearcă să distrugă toate drepturile muncitorilor din țările imperialiste.

Această ofensivă dislocatoare a națiunilor de către imperialism este exprimată în special în politica "loviturii de stat" din Brazilia și amenințarea la adresa Venezuelei.

Este clar că opresiunea colonială și imperialistă este perpetuată și agravată, cu complicitatea regimurilor care își doresc să își păstreze legăturile cu imperialismul.

Toate cuceririle sociale și democratice ale clasei muncitoare sunt atacate, întărind exploatarea muncitorilor și în special a femeilor: privatizări, punerea în discuție a Codurilor Muncii, a contractelor colective, a drepturilor la educație și protecție socială, a drepturilor la sănătate, provocând rezistența muncitorilor alături de organizațiile lor.

Delegații la cea de-a IX-a CMD salută și sprijină lupta pentru apărarea securității sociale la nivel internațional și în fiecare țară. Dreptul la grevă este în mod sistematic pus la îndoială.

Independența sindicatelor este atacată, fiind amenințate cu distrugerea prin integrare.

Pretutindeni, muncitorii și popoarele încearcă să blocheze această ofensivă pentru a-și apăra drepturile cele mai vitale, cuceririle lor sociale, suveranitatea națională în țările asuprite, angrenând noi forțe în rezistența față de politica imperialismului. O politică de descompunere care îi lovește în mod deosebit pe tineri, aruncată în precaritate, război și migrație.

Dincolo de situațiile naționale, această rezistență se opune presiunilor exercitate asupra liderilor mișcării muncitorești și populare de a accepta, însoți sau chiar participa la toate loviturile pregătite și purtate de diferitele guverne în serviciul capitalului, cu argument "că nu putem face altfel".

CMD consideră, dimpotrivă, că falimentul și haosul spre care regimul capitalist conduce omenirea nu sunt inevitabile, după cum au demonstrat cei peste 80 de vorbitori care au luat cuvântul în aceste trei zile. Toate intervențiile

au exprimat rezistența lucrătorilor și a popoarelor alături de organizațiile lor, care, pe terenul propriu, cel al luptei de clasă, încearcă să-și croiască drumul.

În această situație, CMD salută toate luptele muncitorilor și popoarelor oprite pentru drepturile lor. Ea crede că nimic nu este mai important decât să contribuie la păstrarea sau consolidarea independenței organizațiilor clasei muncitoare și ale tineretului și a tuturor proceselor curente de rezistență din interiorul mișcării muncitorești, cum au explicat mai mulți intervenienți.

Din această conferință, din bogăția dezbaterilor și din calitatea participanților reiese necesitatea de a păstra legătura, de a face schimb de informații și de a continua discuția deschisă între toți participanții. Unitatea problemelor ridicate, solidaritatea internațională și ajutorul în lupta dusă în fiecare țară confirmă această necesitate.

La 4 ianuarie 1991, manifestul adoptat de Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor în cadrul conferinței sale fondatoare de la Barcelona afirma încrederea participanților "în capacitatea muncitorilor din întreaga lume de a se elibera de lanțurile exploatarei și opresiunii, în capacitatea lor de a construi o lume în care colaborarea armonioasă dintre națiuni și dintre muncitori va înlocui această lume a barbariei, care se ridică în fiecare zi (...)"

CMD își însușește concluziile celei de-a VIII-a CMD de la Alger din noiembrie 2010 și reafirmă: "Această încredere este întărită de evenimentele care s-au desfășurat: în ciuda tuturor suferințelor și a tuturor distrugerilor, voința de rezistență și de luptă a muncitorilor și a popoarelor care nu acceptă să dispară rămâne elementul esențial pe care se sprijină viitorul omenirii(...)"

Reafirmăm: pacea și fraternitatea dintre muncitori și dintre popoare pot fi realizate decât de muncitori și de popoarele înseși. Ea nu poate fi realizată decât pe baza satisfacerii nevoilor lor cele mai de bază care se confruntă cu cele ale clasei exploatatorilor care poartă în ea războiul și falimentul."

De aceea, susținem propunerea coordonării AIM de a examina posibilitatea ca, în lunile următoare, să se reunească reprezentanți ai tuturor țărilor prezente pentru a forma un Comitet internațional de legătură al celei de-a IX-a CMD în vederea continuării schimburilor dintre noi, organizării de acțiuni comune și solidarității internaționale.

Împotriva războiului și a exploatarei Pentru apărarea:

- drepturilor socio-economice ale muncitorilor și ale tinerilor;
- independenței organizațiilor sindicale;
- libertăților democratice;
- suveranității popoarelor și națiunilor.

Alger, 10 decembrie 2017

Nota redacției:

CMD - Conferința Mondială Deschisă

CĂTRE CONFERINȚA MONDIALĂ DESCHISĂ

Sunt Popescu Mugurel, Președintele Federației Hermes din România, o federație constituită pentru apărarea drepturilor salariaților din învățământul superior și cercetare științifică. Federația Hermes transmite salutări cordiale tuturor participanților la această conferință mondială.

Aducem din România un mesaj de solidaritate și de totală disponibilitate pentru efortul de a atenua exploatarea clasei muncitoare și pentru zădărnicierea oricărui conflict, cu atât mai mult unul de natură militară.

Subiectele supuse dezbaterilor conferinței, războiul și exploatarea clasei muncitoare, sunt teme de stringentă actualitate pentru România și pentru cetățenii ei.

România deține o performanță tristă în privința migrării forței de muncă: milioane de cetățeni ai acestei țări au fost forțați de condițiile sociale și economice să părăsească teritoriul țării pentru a-și asigura existența.

În mod paradoxal acesta a fost rezultatul a zece ani de preaderare la Uniunea Europeană: privatizările fictive în urma cărora mari obiective industriale au fost distruse în totalitate, correlate cu o politică de stat care a anulat dreptul constituțional al cetățeanului de a decide soarta sa și a propriei țări.

Aderarea României la Uniunea Europeană nu a fost rezultatul unei consultări prin referendum a cetățenilor români. În mod practic deschiderea granițelor țărilor din Uniunea Europeană, pentru cetățenii români și libera circulație în spațiul european, a constituit soluția salvatoare pentru cei rămași fără un loc de muncă în propria lor țară. Această faptă a atras după sine consecințe din mai multe puncte de vedere.

În acest fel a fost slăbită familia, structura de bază a fiecărei societăți, a fost redusă forța organizațiilor muncitorești, sindicate sau reprezentanți ai salariaților, a fost modificată legislația în anul 2011, în favoarea angajatorului, prin apariția Legii Dialogului Social. Această lege a oprit contractul colectiv la nivel național și a permis divizarea profundă, atomizarea la nivel de angajator a relațiilor de muncă conținute într-un contract colectiv de muncă. Colectivele de muncitori cu un număr redus (sub 21) nu pot beneficia de procedura unei negocieri colective. Structurile sindicale au fost slăbite în timp din următoarele cauze: înstrăinarea față de cauza comună a proletariatului, manifestată prin lipsa de onestitate față de salariați, implicarea în jocurile politice și mai ales urmărirea unor interese individuale, meschine. Toate acestea au dus la pierderea încrederii față de aceste organizații. În situații particulare, acolo unde principiile activității sindicale au rămas neatinse, se înregistrează rezultate pozitive și se asigură o protecție reală a salariaților în privința asigurării condițiilor de muncă.

Clasa muncitoare din România este divizată. În mod inexplicabil, diversele categorii de salariați luptă în mod exclusiv (și izolat) pentru propriile năzuințe. Primul semn al unei normalități poate fi dovedit prin acțiunea concertată a celor cinci confederații sindicale din România concretizat printr-un demers adresat Avocatului Poporului, privind neconstituționalitatea transferării contribuțiilor sociale de la angajator la angajat.

Rezistența clasei muncitoare, în condițiile în care aceasta devine din ce în ce mai mult o clasă în sine și mai puțin o clasă pentru sine. Considerăm că reluarea tradiției muncitorești de informare, solidaritate și acțiune comună se impune în scopul de întărire a luptei acesteia împotriva atacurilor tot mai frecvente la care este supusă și perspectiva unui Front Unic rămâne un deziderat în acest sens.

Trădarea birocrăției sindicale urmărește în principal interesele personale, adesea chiar împotriva celor pe care ar trebui să-i reprezinte. Sunt acceptate în diferite feluri, pactele sociale și false politici sindicale care nu sunt altceva decât forme mascate de stopare a luptei de clasă. Nu este o coincidență faptul că în România toate centralele sindicale sunt membre CES, prin urmare sindicalismul independent este împiedicat să se manifeste din punct de vedere legislativ. Prin aceste manevre, sindicatele devin, din ce în ce mai mult, curele de transmisie ale politicilor administrațiilor, guvernului și UE.

Demascarea liderilor trădători ai clasei muncitoare, înlăturarea obstacolelor pe care aceștia le ridică adesea în fața acțiunii sindicaliste de la bază, trebuie să fie obiectivul principal de acțiune al muncitorilor.

Informarea muncitorilor prin mijloace distincte de cele aflate în mâna clasei stăpânitoare este un al doilea obiectiv. Informarea obiectivă, analiza și dezbaterile privind fenomenele naționale și internaționale sunt esențiale în stabilirea demersurilor comune. În acest sens sunt binevenite publicațiile independente, distribuite în format electronic sau tipărite: „**Tribuna Socială**”, sau revista sindicală „**SINDICAT sau sindicate**”. Ambele publicații transmit cititorilor mesaje care urmăresc trezirea conștiinței de clasă, promovarea drepturilor muncitorești, descrierea urmărilor care însoțesc modificările frecvente ale cadrului legislativ, în privința salarizării sau a protecției sociale.

Acțiunea în plan politic, național și internațional: în România nu există nici un partid al clasei muncitoare, de aceea considerăm că este momentul pentru a constitui un autentic partid muncitoresc în România, reunind diferitele curente muncitorești, ca exprimare practică a dezvoltării conștiinței politice de clasă, în relația cu mișcarea politică internațională a clasei muncitoare.

Amenințarea pe care o reprezintă TTIP pentru clasa muncitoare. Autoritățile române au anunțat deja că România susține Parteneriatul Transatlantic pentru Comerț și Investiții, „ca o oportunitate majoră pentru stimularea schimburilor comerciale și a investițiilor”. Dincolo de aspectele secrete care învăluie negocierile privind acest tratat, subliniem caracterul grav al unor prevederi precum:

- mecanismul cunoscut sub numele de „soluționarea litigiilor între investitori și stat” (I.S.D.S.), inclus în acest tratat: companiile au dreptul de a acționa în instanțe comerciale guvernele care iau decizii ce reduc profiturile companiilor;
- T.T.I.P. ar putea duce la coborârea oricăror standarde de muncă identificate ca „bariere” în calea comerțului, cum ar fi contractele colective de muncă, invocate ca reprezentând restricții cu privire la modelul de afaceri al companiilor;
- T.T.I.P. își propune să creeze noi piețe de muncă prin deschiderea serviciilor publice și a contractelor de achiziții publice către corporații transnaționale, fapt ce amenință să introducă un nou val de privatizări în sectoarele-cheie, cum ar fi sănătatea și educația.

Premisele conflictelor militare: evoluția supremă a capitalului

Capitalul va încerca orice pentru a împiedica reducerea raportului dintre munca vie (sursa exploatarei) și mărimea capitalului în general. Capitalistul (în mod practic) percepe în felul său scăderea ratei profitului și caută să o contracareze cât mai mult în propriul interes, indiferent față de consecințele provocate astfel. Aici își are înfipte rădăcinile politica profundă, politica dusă de imperialiști în care se împletește **războiul social**, purtat împotriva clasei muncitoare din fiecare țară de pe toate continentele, cu **războaiele imperialiste** purtate în diverse locuri de pe glob.

În Europa ne referim, în special, la ceea ce se întâmplă acum în Ucraina, unde conflictul tinde să explodeze, atât prin acțiunile Rusiei, cât și ale NATO. Vă facem cunoscut faptul că în România, în ultimul an și jumătate, au avut loc cele mai multe și mai mari manevre militare în timp de pace !! La aceste exerciții militare au participat trupele românești și cele ale NATO, în special cele americane. Prin diferite „parteneriate” militare se încearcă și implicarea Republicii Moldova, stat „neutru” prin Constituție, dar în realitate devenit un stat subordonat voinței NATO.

Acestea sunt câteva din motivele pentru care noi considerăm necesară identificarea factorilor care se opun măcar parțial efectelor legilor antisociale, legilor care ne semnalează pieirea capitalului tocmai datorită funcționării sale la nivel maxim, procesului permanent de acumulare și concentrare a capitalului, pentru a se exprima, în cele din urmă, ca o formă de centralizare excesivă a capitalurilor deja existente și ca pierdere a capitalurilor de către mulți alți capitaliști mai mici (ceea ce nu este decât o altă formă a exproprierii). Sunt aceleași motive care indică declanșarea și continuarea conflictelor militare.

Această conferință stabilește cadrul unei informări corecte asupra situației reale din întreaga lume, pentru că participanții se pot informa în mod obiectiv în privința provocărilor adresate clasei muncitoare de pretutindeni.

Forma în care clasa muncitoare răspunde agresorului său trebuie organizată și adaptată la nivel mondial: **asa cum imperialismul nu cunoaște granițele statelor aflate sub opresiunea sa, tot așa clasa muncitoare trebuie să fie preocupată în urmărirea unui scop comun, la nivel mondial, pentru a da forța necesară acțiunilor sincronizate.**

București, 4 decembrie 2017

Germania - România - Palestina
Discuții fără granițe

13 DECEMBRIE 1918 - ZI DE DOLIU

La 6 decembrie 1918, muncitorii tipografi de la atelierele grafice Sfetea și „Minerva” au declarat grevă pentru a obține condiții mai bune de muncă și viață (salarii mărite, ziua de muncă de 8 ore ș.a.). Revendicările lor nefiind satisfăcute, toți tipografii din capitală au anunțat grevă, care a fost stabilită la interval de o săptămână.

La data de 13/26 decembrie 1918, a avut loc o mare manifestație socialistă a muncitorilor din București, principalii organizatori ai acesteia fiind I.C. Frimu, tipografii Iancu Luchwig și Sami Steinberg, cizmarul Marcus Iancu, corectorul Marcel Blumenfeld, Ilie Moscovici, Gheorghe Cristescu, D. Pop și alții.

În acea zi, cei aproape 600 de muncitori tipografi din capitală au încetat lucrul și s-au îndreptat spre Ministerul Industriei și Comerțului, însoțind delegația pe care au desemnat-o să prezinte revendicările lor. Cu muncitorii tipografi, s-au solidarizat și muncitorii de la alte fabrici și uzine din București. Manifestanții au scandat lozincile **„Jos armata! Jos regele! Trăiască Republica!”**. Manifestația trebuia să aibă loc în fața Teatrului Național.

În momentul în care coloanele de muncitori au ajuns în Piața Teatrului Național, au fost întâmpinate de forțele de ordine, formate din Regimentul 9 Vânători de munte, Poliție și Jandarmerie, comandate de prefectul de poliție generalul Ștefănescu și de șeful garnizoanei București, generalul Mărgineanu. Forțele de ordine se grupaseră pe strada Ion Câmpineanu, în Pasajul Român, comandamentul fiind instalat în sediul secției de poliție din pasaj. Din pasaj, generalul Mărgineanu a telefonat primului ministru Ion I.C. Brătianu cerându-i autorizația de a interveni împotriva demonstrațiilor. Forțele de ordine au intervenit cu focuri de armă, în Piața Teatrului Național rămânând 16 morți și zeci de răniți din rândurile muncitorilor.

Personalități marcante ale vieții culturale, artistice și politice ca Ion Slavici, Nicolae Tonitza, Gala Galaction, au condamnat cu asprime actul represiv al guvernului. Au fost arestați sute de muncitori, membri ai mișcării sindicale și ai Partidului Socialist, care au fost schingiuiți.

Omul politic Ion Gh. Duca, care era în acel moment membru al guvernului, arăta că poliția **„a arestat pe toți fruntașii mișcării și i-a bătut atât de crunt, încât unul dintre socialiștii mai de vază, Frimu, a murit peste câteva zile de pe urma rănilor dobândite”**.

Ministrul de Interne, George G. Mărzescu, și-a justificat ordinul dat forțelor de ordine de a trage în plin declarând că greviștii erau ațâțați de agenți bolșevici. Printre cele 52 de persoane arestate sub învinuirea de crimă *„contra siguranței statului, complot contra statului”* și *„provocare de rebeliune și ofensă adusă M.S. Regelui”* se aflau și Alecu Constantinescu, Jaques Konitz, Alexandru Bogdan și I.S. Dimitriu. Maiorul V. D. Chiru, comisarul regal, a subliniat în rechizitoriul său că manifestația de la 13 decembrie se dorea a fi semnalul declanșării revoluției bolșevice în România, iar greva tipografilor era doar un pretext ce urma să fie speculat de comuniști. Un manifest descoperit de polițiști la Clubul Socialist prezenta planul declanșării revoluției: **„Revoluția nu mai poate fi oprită. Un fluier de sirenă numai, un strigăt: La Arme! Și sute de mii de muncitori și muncitoare vom năvăli pe străzi, vom ridica din trăsuri și tramvaie baricade, vom pune în mișcare tunurile, mitralierele, puștile, grenadele, vom ocupa ministerele, polițiile, poștele, telegrafele, gările, cazarmile și vom pune mâna pe conducerea Statului!”**.

La procesul intentat muncitorilor arestați, pe banca apărării s-au aflat avocații socialiști Constantin Titel Petrescu, Constantin Mille, Radu Rosetti, Toma Dragu și N.D. Cocea. În timpul procesului, comisarul regal nu a putut aduce dovezi în sprijinul rechizitoriului spre a susține încadrările juridice, decât împotriva agitatorilor comuniști, pe care Curtea Marțială i-a condamnat la 5 ani închisoare, ceilalți muncitori fiind achitați în februarie 1919. I. C. Frimu, care fusese învinuit de instigare, a murit în Închisoarea Văcărești la data de 6/19 februarie 1919 în urma bătailor și schingiuirilor poliției la care fusese supus în arest și a bolii căpătate în închisoare. Mii de muncitori au participat la înmormântarea sa, cerând pedepsirea asasinilor lui Frimu. Liderul socialist Constantin Titel Petrescu îl caracteriza pe I.C. Frimu drept **„acel admirabil exemplar omenesc de onestitate, bunătate, omenie”**.

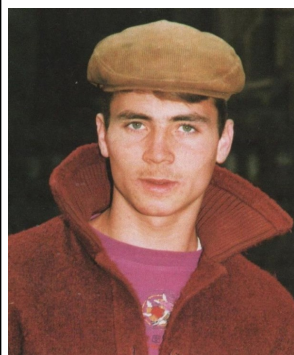
După preluarea puterii de către Partidul Comunist Român, rămășițele pământești ale lui I. C. Frimu au fost mutate în Mausoleul din Parcul Carol, în semicercul din jurul monumentului. Frimu a fost considerat erou al „mișcării muncitorești” din România. Numele său a fost dat uzinelor din Sinaia și mai multor străzi din principalele orașe ale României. În anul 1991, mausoleul a fost dezafectat, iar osemintele lui I. C. Frimu au fost mutate în Cimitirul „Sf. Vineri” din cartierul Grivița.

Ion Costache Frimu (n. 4/16 octombrie 1871, comuna Bârzești, județul Vaslui; d. 19 februarie 1919, Închisoarea Văcărești), militant socialist și fruntaș al Partidului Social-Democrat, care a murit în urma bătailor suferite în închisoare, ca urmare a participării sale la manifestațiile muncitorilor tipografi din decembrie 1918

“GAVROCHE DE ROMÂNIA”

A devenit cunoscut în toată lumea când a apărut pe coperta revistei franceze „Paris Match“, din 4 ianuarie 1990. **Florin Vieru**, fiul unei familii cu 10 copii, orfan de tată, avea pe atunci 14 ani.

Viața n-a fost blândă cu „Gavroche de România“ nici înainte de '89, nici în anii de tranziție. A muncit de mic, presat de neajunsurile familiei numeroase din care provine. A lucrat ca șofer, a fost agent de vânzări și, din dorința unui trai mai bun, a fost nevoit să-l caute în străinătate, la muncă. O vreme a fost șomer. Un incident penal, dar despre care nu-i place să vorbească, a fost o povară în plus pe umerii săi. Dar, viața a mers înainte.

Acum, după 28 de ani de la acele momente de cotitură istorică, Gavroche e dezamăgit. Într-un interviu pentru Adevărul, vorbește cu înverșunare de clasa politică, de involuția României care alungă tinerii din țară și de liderii care nu-și respectă adevăratele valori.

Florin Vieru speră însă să trăiască vremea când o să vină „cineva“ să ridice țara, el însuși întreabându-se dacă nu cumva ar fi putut face mai mult pentru țara lui...

Am fost tentat (n.r. de politică) o vreme și am luat legătura cu câțiva politicieni, dar, când am văzut ce înseamnă politica atunci, m-am retras. Era imediat după '90, în partidul lui Ion Iliescu. Oamenii lui m-au căutat și am stat de vorbă cu el. M-a întrebat ce-mi doresc. Nu voiam decât să am un loc de muncă și să-mi continui studiile. Din păcate, nu s-a întâmplat chiar așa.

M-am căsătorit la vârsta de 19 ani, apoi au venit copiii, aveam alte responsabilități. Ne trebuia o casă, un loc de muncă stabil din care să ne câștigăm pâinea.“

Prin '92, de exemplu, m-au căutat cei din Convenția Democrată Română – partidul lui Emil Constantinescu – și mi-au povestit ce vor să facă dacă vor câștiga alegerile. Mi-au plăcut ideile lor, nu pentru mine, ci pentru binele acestui popor. Am fost de acord să merg să-l susțin în campania electorală. (...)Pe atunci munceam și, ca să-l pot însoți pe Emil Constantinescu prin țară, am primit trei luni de concediu fără salariu. După ce m-am întors, după ce domnul Constantinescu a pierdut alegerile, am rămas și fără serviciu. Colegii au găsit pe altcineva și am luat-o iar de la zero.“

„**Simt o dezamăgire totală.** Și-mi pare rău de toți tinerii care au murit la Revoluție. Stau și mă uit la copiii mei, la tineret – n-au un viitor. Toți cei care au ambiția să învețe sunt marginalizați. Și ce fac? Iau calea străinătății. **Și rămânem cu hoții și cu ciurucurile.** Apoi ne gândim oare de ce ne e așa de greu?

Nu s-a schimbat nimic. În afară că unii s-au îmbogățit și că țara a luat-o în jos. Nu vedeți că și acum sunt aceiași politicieni din anii '90? “

sursa: www.adevarul.ro

„Vă spun sincer, mi-era frig. Dacă vă uitați în poză, o să vedeți că eu eram doar în uniforma școlară și aveam un pulover pe sub ea. Nu era ger atunci, dar eram, totuși, în decembrie și mi-era frig. Asta am simțit să fac la un moment dat – să mă înfășor în steag și m-am rezemat de coada steagului, cu mâna în sold. Mi-am găsit o poziție comodă, nu pentru că mi-ar fi spus cineva: ‘Stai așa, fă așa’, spune Vieru.

„Am lucrat în mai multe locuri, n-am avut continuitate până să încep să mă ocup de amenajări interioare, ceea ce fac acum. Am o echipă de baieti buni, de bază, cu care lucrez. Dar am fost și șofer, și agent de vânzări. Uneori, și șomer. O vreme am lucrat în străinătate. Odată am auzit si că am fost numit ‘tradător de țară’ pentru ca am plecat în afară. Nu, domne’, m-am dus să câștig niște bani!”, a mai spus Vieru.

El mai primește bani și în urma obținerii unui certificat de revoluționar. Ce spune acum despre liderii revoluționarilor?”

O parte dintre ei au fost și arestați! Bebe Ivanovici, de exemplu. Nu pot să spun că n-a fost la Revoluție, că a fost. Dar ce-a făcut din revoluționari? S-a îmbogățit, pentru că le dădea pe bandă rulantă. Nu degeaba i se spunea ‘Certificat’. La un moment dat, mi s-a tăiat acea indemnizație pe care o primeam, pe vremea premierului Emil Boc.

N-am mai luat nimic. După care a venit secretarul de stat pentru problemele revoluționarilor, Adrian Sanda, și a început să facă o triere în dosare, care mi s-a părut corectă (n.r. – anul acesta, Adrian Sanda a fost trimis în judecată în dosarul privind acordarea ilegală a unor titluri pentru revoluționari). Am avut o încredere extraordinară în el. I-am spus: „Haideți să redăm adevărata valoare și față a Revoluției! Să scăpăm de impostori“. Ne-a luat pe fiecare în parte, cu dosare, cu acte, cu tot. Cine a meritat, a primit, cine nu – nu. După aceasta triere știți câți au rămas? De la peste 30.000 la vreo 2.700 de revoluționari”, a explicat Vieru.

sursa: www.aktual24.ro

AVEM REPUBLICĂ !!

Să nu uităm: a fost ZIUA REPUBLICII !

Monarhia, în țara noastră, ca de altfel și în orice altă țară, n-a fost decât un șir de jafuri și crime între familiile domnitoare. Aron Vodă, unchiul lui Ștefan cel mare, i-a omorât acestuia tatăl, fiind ucis mai târziu el însuși de către Ștefan cel Mare. Radu cel Frumos l-a trădat pe fratele său Țepeș Vodă. Sunt numai două crime din lungul șir de crime comise în rândul familiilor domnitoare din țara noastră. Domnitorii, fiind primii exploatare ai țăranilor și robilor.

Din cauzele sus menționate, ideea de Republică este veche în țara noastră apărând pentru prima dată în *Țiganiada* lui Ion Budai Deleanu. Revoluționarii de la 1848 s-au pronunțat de asemenea pentru Republică.

Monstruoasa coaliție, formată din conservatori și liberalii, a adus la cârma țării rapacea dinastie de Hohenzollern. Primul ei reprezentant, Carol I și-a însușit sute de mii de hectare de teren arabil, păduri, palate și alte bunuri. Mișcarea muncitorească, prin primul ei partid social – democrat a reacționat dur, declanșând lupta pentru înlăturarea monarhiei și proclamarea republicii.

Marii oameni de cultură ai țării noastre, I.L. Caragiale, Alexandru Vlahuță, George Coșbuc și mulți alții au înfierat monarhia și crimele ei, Carol I fiind principalul inițiator al reprimării răscoalei din 1907. Dezmățul și jaful ca și reprimarea clasei muncitoare, au avut loc și în timpul domniei regelui Ferdinand, când marele luptător democrat, ce a demască necruțător fărădelegile monarhiei N.D. Cocea a fost aruncat în închisoarea de la Bucovăț, Carol al II-lea a instaurat dictatura regală, a dizolvat partidele politice și a aruncat în închisori pe reprezentanții clasei muncitoare, ca și pe intelectualii progresiști.

Mihai I abia instalat rege a proclamat statul național-legionar, iar la rebeliunea legionară, a pornit de la Sinaia spre București spre a salva bandele legionare zdrobite de armată. La Ploiești armata română i-a oprit accesul spre București. În prima parte a războiului antisovietic, Mihai I s-a pus în slujba Germaniei naziste și a vizitat frontul antisovietic. După bătălia de la Stalingrad când era clar că puterile axei vor pierde războiul în scopul salvării monarhiei, Mihai I a participat la actul de la 23 august, ordonând arestarea lui I. Antonescu și luându-și rapid tălpășița din București spre a nu fi supus represaliilor naziste.

După 23 august 1944, regele rămânând cel mai mare exploatare al țării, al clasei muncitoare și țăranimii s-a opus cu înverșunare transformărilor democratice, prin greva regală și alte forme de complot, împreună cu fruntașii reacțiunii. Regele Mihai, ca persoană și monarhia ca instituție, erau incompatibile cu schimbările din țara noastră.

Pe 30 decembrie 1947 palatul regal a fost înconjurat de ostașii diviziei Tudor Vladimirescu, iar secretarul general al P.C.R. Gheorghe Gheorghiu Dej și primul ministru Petre Groza, l-au forțat pe Mihai să abdice.

În aceeași zi a fost proclamată Republica Populară Română, condusă de câte un comitet provizoriu, numit prezidiu, în frunte cu marele savant C.I. Parhon asupra meritelor căruia s-a așternut tăcerea încă înainte de 22 decembrie 1989.

Nu numai U.R.S.S. și statele de democrație populară, au recunoscut R.P.R. ci și absolut toate statele occidentale capitaliste, ceea ce demonstrează pe deplin legitimitatea actului de la 30 decembrie 1947.

După 22 decembrie 1989 Mihai și alți reprezentanți ai monarhiei și-au demonstrat pe deplin, caracterul antipopular, reușind prin concursul atât al guvernărilor de dreapta cât și a celor pretins de stânga, să își recapete în cea mai mare parte, imensele averi, dar nu au reușit să obțină restaurarea monarhiei.

Măruntle partide monarhiste s-au pulverizat dispărând fără urmă și nici așa zisele partide istorice, P.N.L. și P.N.Ț.C.D. care este și el pe cale de dispariție, nu mai îndrăznesc să susțină ideea restaurării monarhiei. Deși ideea monarhică nu mai are practic adepți în țara noastră, totuși se mai găsesc unele elemente oportuniste care mai aduc elogii nemeritate foștilor monarhi.

Postul prim ministru Adrian Năstase, pretins om de stânga a organizat aducerea în țară a osemintelor coruptului rege Carol al II-lea, întâmpinându-le pe aeroport cu onoruri militare, cu toate că acesta fusese dezertor de front din primul război mondial, drapelul țării fiind astfel profanat prin învelirea cu el a coșciugului trădătorului.

Astfel de acte nu vor reuși însă vreodată să mai readucă monarhia ca formă de guvernământ a țării noastre. Regalitatea este anacronică, este o ultimă reminiscență din vremuri de mult apuse, când monarhii erau considerați unșii lui Dumnezeu, asta în cazurile în care nu se proclamau ei înșiși dumnezei.

Astăzi trebuie să acționăm pentru ca imensele averi redade fostei case regale să fie restituite poporului român.

Nicolae Boroiu

REZERVORUL CU ILUZII

Probleme majore ne creează însă și mecanismele noastre de apărare psihologică. Bunăoară capacitatea noastră de a ne minți frumos când este prea urât în jur. Căci de resurse de iluzii chiar inepuizabile se bucură unii români. În fața vertiginoasei nerușinări cu care, la umbra doliului național, li se demontează statul de drept, mulți coboară ochii, rușinați.

Unii, ce-i drept, sunt revoltați și protestează. Prea mulți preferă însă autoamăgirea. Și nu puțini se resemnează, raționalizând, c-o fi și o păți. Că vor vedea ei, PSD-iștii, la următoarele alegeri. Că n-ar fi dracul chiar așa de negru. C-am fi învățat să rezistăm. Că mai e timp. Că nu-i vor lăsa occidentalii. Sau CCR. Sau poate chiar, culmea, Tudose, cine știe. Că se va scoate în afara legii PSD, căci urmărește scopuri anticonstituționale. Etc.

"Vedem toți, (dar) dăm atenție foarte puțini pericolului, refuzăm să credem că se poate întâmpla" (nenoricirea cea mare), nota recent o observatoare atentă și sagace a refulării de către români, a catastrofei politico-juridice din România.

Efectul inadecvării în replică la insolenta mafiei politice din România riscă să fie devastator. Și nu e vorba, în context, doar de imposibilitatea judecării multor violatori, asasini și mari hoți cu protecție politică; a unor infractori sau penali suspuși ca Dragnea, Tăriceanu și Ghiță; sau a altora, apărați doar de emascuarea procuraturii românești și întârrirea până peste poate a drepturilor acordate și celor mai iresponsabili și violenți delincvenți de drept comun.

În fond, carențe juridice și politice exsanguinează țara nu de azi, de ieri. România conduce de mult lista emigranților din țări neimplicate într-un război catastrofal precum cel sirian. E clar că, dacă se impune oligarhia de rit teleormănean, exodul va lua proporții biblice. Țara se va goli de oameni. Iar Europa apuseană se va umple de români. Până când, îngrijorați de fuga forței lor de muncă, stăpânii de sclavi se vor revolta și vor proceda la reînchiderea frontierelor românești într-o Europă care oricum se pregătește să se redivizeze, împărțindu-se pe "viteze".

Scenariul unei proxime catastrofe românești e atât de probabil încât n-ar trebui să fie nevoie să fie scos în evidență. Și totuși mulți preferă să-l ignore, să nesocotească până și cele mai dramatice apeluri. De pildă cele zugrăvind în culori sumbre viitorul copiilor românilor care ezită încă să se revolte în reacție la masacrarea insolentă a legilor justiției românești de către Dragnea și acoliții lui din PSD, din ALDE și UDMR.

Or toate acestea nu sunt doar efectul neglijenței, al prostiei, manipulării ori indiferenței multora. Ci și al instinctivei edulcorări a unei realități insuportabile, care determină și oameni inteligenți, extrem de avizați și cultivați, dar afectați direct, într-o manieră de nesuferit, să

caute subterfugii intelectuale. Să umanizeze, prin urmare, inadmisibilul și barbaria.

Am auzit, astfel, intelectuali de marcă întristați de spectacolul imund al parlamentului cărmuit spre antidemocrație de un infractor și de un penal, liniștindu-se cu fantezii. Reducând de pildă asaltul fără precedent al Comisiei Iordache asupra justiției și deci asupra statului de drept la o simplă astuție, la o vicleană manevră tactică, menită, ce-i drept verosimil, ca, în final, să-l lase apărat pe Liviu Dragnea.

Căci multe din modificările operate în această săptămână neagră ar fi, în opinia lor, atât de fățiș neconstituționale sau anticonstituționale, că nu ar fi posibil să nu fie respinse de CCR. Iar refuzul de a valida cele mai vândite orori legislative ar calma o panicată opinie publică întrucât să tolereze schimbările având drept scop să-i protejeze de gratii pe Dragnea, Tăriceanu și eiudem farinae.

Știrile de acest fel abundă și circulă vesel prin cercurile intelectuale românești. Mă tem că trebuie să-i contrazic, însă, pe analiștii prea optimiști. Și prea relativiști. Adevărul, dezolant, e că asaltul PSD asupra democrației și statului de drept nu pare defel a fi de ordin tactic, ci sistemic. Înțelegem natura agresiunii dacă îi analizăm contextul românesc, preliminariile și resursele ideologice național-comuniste și analogiile nu doar rusești, ci și cele turcești, europene și sudamericane.

În acest context, în care, obsedată de dreapta naționalistă din Ungaria sau Polonia, Europa occidentală e incapabilă să vadă mult mai gravul derapaj din România în trista lui dimensiune adevărată, e nerealistă speranța într-un amplu ajutor extern. Nu mai puțin amăgitoare este nădejdea într-un miracol intern. Dracul e uneori atât de negru pe cât pare. Sau poate chiar mai negru.

A refula realitatea spre a te autoliniști și-a tempera angoasa proprie sau a altora, a accepta supapa subordonării propriei gândiri în fața inconștientului proiecții a dorințelor și nevoilor noastre, a lua visul unei soluții virtuale drept unitate de măsură, preferând-o unor rezolvări reale, **toate acestea convin de minune mafiei restauraționiste.** Care alimentează harnic rezervorul de iluzii al românilor, stimulând orice speculații și raționalizări în stare, spre a-l parafraza pe Camus, să-l demobilizeze pe "omul revoltat". În fapt, în arsenalul mijloacelor pașnice, rămâne, cred, doar ultima soluție.

Încă o revoluție.

sursa: <http://www.dw.com>

ACTUALITATEA ELVEȚIANĂ

Camarades,

J'apporte le salut de la coordination des travailleurs socialistes et des syndicalistes pour la défense de l'indépendance syndicale qui se sont réunis le 28 octobre dernier pour mandater cette délégation.

Les travaux de cette conférence sont pour nous d'une importance décisive, parce que nous comprenons qu'aucun des problèmes qui se posent à nous n'est un problème spécifiquement suisse, et qu'aucun ne peut trouver de solution sur le terrain d'un combat qui se limiterait aux frontières nationales.

Lorsqu'on parle de la Suisse, chacun a sans doute en tête l'image d'un pays prospère et tranquille. Peut-être qu'on peut dire cela.

Prospère à cause de l'exploitation et du pillage du reste du monde, et à cause de l'exploitation de la classe ouvrière au niveau national.

Camarades, si nos banquiers et nos assureurs sont riches, c'est parce qu'ils exploitent les ressources naturelles et surexploitent les travailleurs partout dans le monde.

En Suisse, la majorité de la population subit une aggravation de l'exploitation. En moyenne, chaque suisse possède un demi-million d'euro, mais en réalité, plus de la moitié des ménages déclarent qu'ils ne peuvent pas faire face à une facture imprévue de 500 euro.

Dans le canton où j'habite, un tiers des habitants est au bénéfice d'une aide d'état pour pouvoir payer l'assurance maladie. Ils sont saignés par leurs loyers, les impôts, le coût de la vie, pendant que les impôts pour les entreprises, eux, diminuent continuellement.

Le travail au noir, le travail gratuit sous forme de stage d'insertion ou de réinsertion, sous la forme de programmes d'occupation financés par les assurances sociales ou l'assurance chômage, toutes les formes de sous emploi se généralisent, sans parler du temps partiel non choisi...

Bref, la Suisse est un paradis pour les capitalistes, et nous ne sommes pas fiers que Nestlé s'accapare les ressources en eau partout dans le monde, ni que nos cimentiers fassent travailler des enfants en Amérique latine. Mais les travailleurs en Suisse, eux aussi, subissent jour après jour une aggravation de l'exploitation.

Les jeunes, les femmes, les travailleurs immigrés sont ceux qui subissent le plus brutalement la politique d'exploitation (donc pas de chance si on est à la fois jeune, femme, et immigrée)

La Suisse est le seul pays industrialisé où l'écart entre les salaires des hommes et des femmes est en train de se creuser.

La bourgeoisie suisse, bousculée par la crise du capital à l'échelle mondiale, confrontée à la diminution du rendement du capital, accélère brutalement l'offensive sur tous les terrains. Privatisations, liquidation des assurances sociales,

politique de réinsertion qui ressemble à du travail forcé...

La bourgeoisie est pleinement solidaire de la politique de l'impérialisme qui viole la souveraineté des nations dans le monde mais aussi en Suisse. Pour pouvoir s'en prendre aux conquêtes sociales et démocratiques, le gouvernement s'appuie pleinement sur tout l'arsenal antiouvrier et antidémocratique élaboré par les institutions de l'UE, bien que nous ne soyons pas membres.

Autre exemple. Pour liquider les services publics la Suisse est partie prenante de la discussion sur le traité TISA, qui imposerait à l'Etat une « obligation de neutralité économique » entre les acteurs publics et privés. Déjà, dans la santé, les transports, les télécommunications, les postes, il ne peut y avoir aucune distorsion de la concurrence. De même dans le secteur de la production agricole.

Le libre-échange, c'est le démantèlement automatique des services publics, la liquidation des statuts, des subventions.

Pour le gouvernement et la gouvernance mondiale, cela ne suffit pas. Il faut démanteler toutes les conquêtes, imposer aux écoles, aux cantines... la logique du profit privé et de la concurrence, permettre que des prédateurs puissent s'emparer de tous les marchés, quitte à céder le pouvoir d'arbitrage à des organismes privés comme c'est le cas avec les traités de libre-échange comme TISA.

La Suisse est un pays où existe une tradition syndicale, et un fort taux de syndicalisation. Comment peut-on expliquer que cette offensive déferle sans que la classe ouvrière ne se défende ?

Tout le dispositif repose sur la coalition gouvernementale.

Le parti socialiste, en Suisse, ne s'est pas encore effondré ! Ce parti, issu de la tradition socialdémocrate, est fortement lié d'un côté au mouvement syndical, et de l'autre, participe à la gestion du pays en siégeant aux exécutifs dans les cantons et au niveau du pays.

Ainsi, lorsque la bourgeoisie est confrontée à la résistance de la classe ouvrière, elle envoie les ministres socialistes au front, et ces derniers imposent la politique gouvernementale grâce aux relais dont ils disposent dans le mouvement syndical.

ACTUALITATEA ELVEȚIANĂ

C'est ainsi que tout le secteur public fédéral a été privatisé, que le pillage des ménages par les assurances, notamment l'assurance maladie, a été implémenté, que le système des caisses de pensions publiques est devenu un racket des salaires pour le compte des marchés financiers...

Mais le dispositif montre des signes de faiblesse.

Les membres de la délégation suisse sont tous des militants syndicaux qui ont combattu avec énergie contre le dernier plan de réforme des retraites. Ce plan, élaboré et défendu par le ministre socialiste, prévoyait l'augmentation de l'âge de la retraite des femmes, et la diminution des rentes.

Il faut savoir que le tiers des pauvres en suisse sont des retraités. Bref, on s'en prenait au seul véritable trésor de guerre de la lutte des classes en Suisse : l'AVS, assurance sociale fondé sur la solidarité et la répartition.

Le mouvement syndical a pris position contre ce projet.

Mais le président de l'union syndicale suisse est aussi élu du PS au conseil des Etats. Il a impulsé une campagne de pressions systématique et de mensonges au sein du mouvement syndical pour qu'il tourne le dos au mandat de sa base, et soutienne le projet gouvernemental.

La délégation est composée de militants qui se sont rencontrés dans le combat jusqu'au bout pour que nos fédérations et notre faïtière syndicale respectent leur mandat, et organisent la mobilisation contre la réforme des retraites. Il s'agit d'une militante syndicale du secteur de la vente, membre du CC d'UNIA

D'un ouvrier horloger appartenant au même syndicat, et membres d'instances syndicales régionales D'un capitaine de navire de la CGN, membre du syndicat des transports, et qui est à la tête du syndicat dans son entreprise. Et de moi-même, enseignant, membre du syndicat des services publics, vice-président de section.

Ensemble avec d'autres, nous avons combattu jusqu'au bout pour que nos syndicats respectent leur mandat !

Nous avons perdu ce combat. De justesse. Nos faïtières nationales ont toutes soutenu, de justesse, le projet gouvernemental. Et elles ont toutes osé s'afficher publiquement aux côtés des patrons, des partis bourgeois, et des organisations patronales, dans des comités pour le OUI à cette réforme anti-ouvrière.

Cela n'a pas suffi à faire passer la réforme, parce qu'une frange du mouvement syndical – frange à laquelle appartiennent les membres de cette délégation – est restée fidèle à son mandat, et a conduit le combat pour que le peuple se prononce par référendum.

La bourgeoisie a subi un revers, mais la question reste entière. Le combat pour l'indépendance des syndicats est une question vitale. Sans unité syndicale sur la base des revendications ouvrières, c'est-à-dire, si on n'arrive pas à obtenir de nos organisations qu'elles se détournent du soutien à la politique gouvernementale, ou d'une politique de paix du travail avec le patronat, nous n'avons aucun moyen de résister.

La bourgeoisie a compris une chose : la réforme des retraites a été refusée parce qu'il existe au sein des syndicats des militants et des cadres qui restent fidèles à leur classe et veulent l'emmener sur le terrain de la résistance. Elle a compris qu'il faut accélérer la liquidation – intégration des syndicats si elle veut l'emporter.

Le combat qui s'est mené au sein de l'USS n'est que le début. Ce que les militants sincèrement attachés à la défense de leur classe ont compris, c'est qu'avec la victoire contre le plan de réforme des retraites, c'est tout le dispositif de maintien de l'ordre qui est ébranlé. Une voie vient de s'ouvrir pour la reconquête de nos organisations syndicales, pour la rupture de la paix du travail, pour le regroupement de la classe ouvrière sur ses propres bases. Les plus grands affrontements se préparent.

Nous nous préparons, nous nous organisons, nous regroupons des militants ouvriers qui veulent se battre pour que notre faïtière syndicale fonctionne selon le principe de la démocratie ouvrière. Et nous comprenons que cette question n'est pas strictement suisse. En effet, camarades, la solidarité internationale n'est pas juste un slogan !

La classe ouvrière de Suisse est soumise à une offensive visant à la liquidation de toutes ses conquêtes parce que la Suisse n'échappe pas aux contradictions du marché mondial.

Chaque injustice, chaque défaite de la classe ouvrière, chaque bombe lancée à Gaza ou en Syrie, chaque emprisonnement nous concerne tous.

Chaque injustice est une injustice contre nous tous. Chaque défaite est une défaite de nous tous, chaque bombe est lancée sur nos propres enfants, chaque syndicaliste emprisonné est notre propre frère et camarade. Et à chaque fois, cela nourrit notre détermination à poursuivre et intensifier le combat pour l'unité de toute la classe ouvrière qui balayera l'impérialisme !

Et chaque victoire, pas en avant, toute victoire n'importe où dans le monde est immédiatement un point d'appui pour nous dans nos combats.

Vive la solidarité internationale !

Vive l'internationalisme prolétarien !

FORD PUNE PRESIUNE

Patronatul Ford Craiova către angajați:

„Dacă nu putem încheia CCM-ul, transferul impozitelor de la angajator la angajat nu va fi pus în aplicare”

Angajații și patronatul uzinei Ford de la Craiova se află în plină negociere a unui nou Contract Colectiv de Muncă (CCM). În timp ce unii angajați reclamă presiuni ale angajatorului în privința trecerii contribuțiilor în sarcina angajatului, compania caută modalități de a își menține competitivitatea.

Autor: [Robert Stan](#)
vineri, 15 decembrie 2017

Cu câteva ore în urmă, pe adresa redacției Capital au sosit mai multe notificări privind încercarea patronatului Ford Craiova de a pune presiune asupra angajaților în plin proces de renegociere a CCM. Mai exact, unii angajați susțin că majorarea salarială necesară pentru a acoperi trecerea contribuțiilor de la angajator la angajat este condiționată de patronat de o reducere a unor beneficiile salariale și non-salariale.

O informație în privința acestui moment fierbinte în care se află uzina din Craiova a venit și de la Adrian Prisnel de la Uniunea Salvați România, membru în Parlamentul României. Acesta a publicat pe o rețea de socializare o scrisoare deschisă către John Oldham, președintele Ford România, în care îi atrage atenția că **„oferirea salariilor corecte doar în schimbul renunțării la o parte din beneficiile salariale și non-salariale, cum pare să fie cazul din comunicatul intern pe care o parte din angajații dumneavoastră mi l-au transmis, ar fi în opinia mea, o încălcare tocmai a valorilor fundamentale ale companiei Ford”**.

Conform unui document intern intrat astăzi în posesia Capital denumit „Buletin pentru Angajații Ford Craiova”, patronatul uzinei anunță că „prioritatea (în privința încheierii CCM până pe 22 decembrie) a fost aceea de a ajunge la un acord pe doi ani care să îmbunătățească poziția competitivă a fabricii de la Craiova”.

În acest context, patronatul a făcut pe 13 decembrie o ofertă FINALĂ de creștere a salariului în ianuarie 2018 cu 250 de lei doar pentru angajații noi (operatori de bază), urmând ca în februarie aceștia să mai primească un bonus anual de 3% din salariu.

Ceilalți anajați nu beneficiază de majorări salariale fixe ci doar de o creștere procentuală – aplicabilă din iunie 2018 – de 5% din salariu sau în conformitate cu IPC (Indicele Prețurilor de Consum).

Toți angajații vor beneficia și de o creștere cu 1,5 lei a valorii tichetului de masă. Totodată, compania menționează în document că vor fi transferate contribuțiile de la Angajator la Angajat în salariul de bază „numai dacă Compania și Sindicatul vor avea un Acord pe doi ani în vigoare de la sfârșitul lunii decembrie 2017.

Transferul contribuțiilor (...) nu este o obligație pentru Companie, deoarece acesta nu este prevăzut în Ordonanța emisă de Guvern”.

În afara acestei formulări care nu lasă loc de interpretare și pe care surse din cadrul companiei Ford o consideră „nefericită”, oferta patronatului implică și o reducere a sporului „de muncă sistematică” de la 10% la 5%. De asemenea, se reduce „procentul pentru noii angajați de care compania va avea nevoie în viitor” cu

5% față de minimumul grilei actuale de salarizare („nu mai mic decât salariul minim pe economie”) pentru o perioadă de 24 de luni.

Dacă formularea amenințătoare de mai sus nu este suficientă, un alt paragraf al documentului face lumină: **„Dacă nu putem încheia CCM-ul și să asigurăm aceste elemente de îmbunătățire, atunci oferta noastră alternativă va fi drastic mai mică, iar transferul impozitelor de la Angajator la Angajat NU VA FI PUS ÎN APLICARE”**.

Explicațiile Ford România

La solicitarea Capital, oficialii Ford România ne-au declarat că **„pot confirma faptul că ne aflăm în prezent în faza de negociere a noului Contract Colectiv de Muncă. Politica Ford este aceea de a nu discuta public în legătura cu acest subiect. În ceea ce privește trecerea contribuțiilor de la angator la angajați, lucrăm îndeaproape cu sindicatele din uzină pentru a identifica soluțiile adecvate pentru angajații noștri. Nu avem altceva de declarat în acest moment.”**

Dincolo de consecințele grave ale unor negocieri purtate în acest fel, este limpede că tonul complet neadecvat al documentului trimis angajaților pe 13 decembrie a fost influențat de presiunile sub care se află Ford România în încercarea de a se suspune noilor reglementări legislative și fiscale fără a afecta competitivitatea companiei. Mai ales într-un moment în care producția noului mini SUV EcoSport, abia lansat, se află în plină ascensiune și când fabrica românească încearcă să obțină de la grup alocarea unui nou produs pentru asamblare.

Totodată, este la fel de cunoscut faptul că, istoric, în toiul negocierilor pentru CCM atât patronatul cât și sindicatele caută să pună presiune pentru a își atinge scopul.

Din nefericire însă, modul în care Ford a înțeles să facă asta în România este mai mult decât ciudat și neprofesionist.

ISTERIA PROVOCATĂ PENTRU A RESTAURA MONARHIA

Ana Bazac

Nu doar în această perioadă de 2 săptămâni, și mai ales ultimele zile, a fost sistematic urmărită restaurația. Dar acum isteria întreținută și amplificată de toate mijloacele de comunicare în masă a fost atât de mare încât a devenit mai mult decât o simplă spălare de creier a populației pentru a o „convinge” să accepte restaurația – ba chiar cu entuziasm, această urmărire a entuziasmului general care chiar devansează dorința celor de sus „ghicind-o”, și nu doar îi dă curs, este cea mai mare dovadă de cinism a „elitelor” – o tragică și primejdioasă dovadă a ce înseamnă manipulare și o tristă și urâtă înfățișare a ceea ce se cheamă sufletul popular.

Căci manipularea constă în îndepărtarea oamenilor de la înțelegerea și argumentele raționale și în îndreptarea lor exclusiv spre emoții nesusținute de judecăți. Și toate mijloacele de comunicare au selectat numai ceea ce s-a potrivit obiectivului manipulării actuale pro-monarhiste.

Iar dacă noi cu toții ne gândim că spiritul poporului este plin de inteligență, simț al umorului și capacitate de a judeca pe baza experiențelor memorizate, și nu înseamnă doar trăiri ce trimit la alean senin și atitudini pasive față de fenomenele vieții, atunci ceea ce a fost dat în toate știrile și emisiunile legate de decesul fostului rege ca reprezentând vocile populației de la vlădică la opincă înfirmă imaginea noastră de mai sus, ne face pe noi toți să ne fie rușine.

Restaurația este dorită numai de cei care trag itele: atât de cei din țară cât și de cei din afară. Desigur, restaurația nu este pentru toți aceștia decât o modalitate de a ține sub control imaginația rebelă ce nu conținește totuși în masa tăcută, oricât de obstinat este ea manipulată. Dar dacă se poate face restaurația – și se tot încearcă, așa cum am văzut – atunci ea permite, cel puțin pentru un timp, o jugulare a spiritului critic și o impunere a resemnării generale în fața „inevitabilului”. Căci într-adevăr, nu colegii inamici politici și concurenți acerbi în economie sunt ceea ce îi înspăimântă pe cei din pătura dominantă, ci numai spiritul critic – ce poate merge până la capăt – al populației.

Păpușarii se înconjoară de marionete ce sunt satisfăcute să nu gândească dacă au privilegiul de a se afla cu trupul în cercul din jurul „aleșilor”. Ele sunt membre ai intelighenției cu titluri răsunătoare și sunătoare, ofițeri superiori, „mari” jurnaliști și „formatori de opinie”, cler, politicieni de profesie și toți trepădușii lor, funcționari sinecuriști, magistrați cu salarii peste măsură și pensii speciale, ca și ofițerii din armată și „cei din servicii”; dar există și mulți membri mai mici ai acestor categorii: dacă au „onoarea” de a respira aerul celor puternici, dacă își primesc tainul frumos ornat, nimic nu mai contează, și cu atât mai puțin recomandabilă le este și cărcota.

Nimeni din aceste cercuri nu dorește să discute ce înseamnă monarhia, ci toți repetă cuvinte: Mihai ca exemplul de moralitate (dar nimeni nu detaliază în ce a constatat această moralitate, <http://www.ziare.com/.../tariceanu-de-aceasta-data-mihai-al-r...>), abolirea monarhiei de către tancurile rusești (ca și cum republică ar fi fost doar în Rusia sovietică), cine nu a vrut să devenim monarhie după 1990 și cine a vrut („persoană însemnată”, <http://www.digi24.ro/.../e-hurezeanu-gorbaciov-nu-s-ar-opus-m...>) – ca și cum populația nu ar conta deloc și ar fi doar treaba unor conducători să decidă, exact cum în evul mediu, prin războaie sau căsătorii, un teritoriu devenea subit sub stăpânirea altuia/altui stat –, cât de frumoasă și bună a fost epoca monarhiei (vezi doar „Personalitatea membrilor Casei Regale reflectată în problematica sănătății românilor”, <http://www.historia.ro/.../conferinta-medicina-perioada-monar...>), fără să mai amintesc clișeele despre abdicarea din 1947 și despre promovarea democrației de către Mihai „I” (<http://www.ziare.com/.../parlamentul-l-a-comemorat-pe-regele-...>).

Ba chiar excluderea discuției raționale și înlocuirea ei cu o „stare de grație” în care importante sunt fotografia în care Mihai călărea la 6 ani alături de prințul Philip, ce fețe încoronate vin la înmormântare și cât de finuță e regina Sofia și cum îi iubea ea pe vărul preferat (<http://www.tolo.ro/.../15/monarhia-de-cateva-zile-cum-va-pl.../...>) este socotită drept o dorință reală a populației pentru monarhie și drept revenirea la „starea de normalitate”: ca și cum nici populația nu ar avea probleme reale și nu ar fi capabilă să judece, și ca și cum monarhia ar fi soluția tuturor relelor.

Ba chiar unii le murmură la ureche oamenilor: „să încercăm și asta, dacă de 28 de ani...”, și așteaptă ca oamenii să fie de acord. Nu este întreaga această bombardare a lor un război psihologic?

Este vreo voce care să le amintească oamenilor ceea ce ei știu de fapt, cu bunul simț pe care îl au:

- că instaurarea monarhiei nu este pentru o perioadă, ci este ireversibilă ?
- că este absurd ca, alegând reprezentanții de la primulul celei mai mici comune, de la consilieri la parlamentari, să nu alegi reprezentantul simbolic și efectiv din vîrf ? și să mai fii pus și în situația de a accepta și orice individ apare în „Casa Regală” deoarece monarhia este ereditară, nu?; și să mai și consideri monarhia sacră, adică să nu te atingi nici în gând de „maiestatea sa”; halall;
- că monarhia nu ușurează cu nimic guvernarea – căci ea are doar funcție de simbol și nu legislativă, executivă și judecătorească – și, în orice caz, nu micșorează corupția guvernanților; dimpotrivă, nu doar că o aprobă în fapt, din moment ce rezultatul ei este îmbogățirea unora și, deci, creșterea loialității față de monarh, ci chiar îi este parte, și nu doar în România, ci peste tot? Cu sau fără monarhie, guvernanții care au adus România în halul în care este astăzi rămân (indiferent de numele lor, desigur) și vor continua aceleași practici de care vor să scape toți; așa că, desigur, doar forma de guvernământ republicană nu rezolvă lucrurile: dar cel puțin este o formă democratică și în care alegerile acoperă

toți reprezentanții;

• **că ce este altceva decât corupție, a trăi pe seama statului, a cere enorm pentru o viață de parazit?** și ce este cererea și obținerea ca un individ și o familie, sau numai o familie, să aibă asigurată o abundență nerușinată: și nemeritată, deși nu are/nu au nici un fel de rol în societate?

• **ce este aprobarea unanimă a „elitei” pentru a transfera fie și un ban** – dar enorm și pe termen lung – din averea statului în cea privată a acestei familii, sub pretextul că ar fi o ONG „de utilitate publică” și ce este „legea” ce consfințește acordarea de privilegii nemăsurate și după moartea individului „rege” (<http://www.ziare.com/.../casa-regala-capata-statut-special-ce...>; <http://www.ziare.com/.../dragnea-vom-initia-noi-proiectul-pri...>), în schimbul decorării „celor merituoși” dintre cei de sus (<http://www.ziare.com/.../primarul-chisinaului-lucian-pintilie...>), ce sunt toate astea dacă nu corupție?

• Că toată sacralizarea figurilor și cosmetizarea promonarhistă a istoriei este întreprinsă pentru ca oamenii să uite comportamentul hrăpăreț al „Casei Regale” după 1990? Că monarhia – celebrată într-o republică cu fastul celor ce nu dau din propriul buzunar, ci din cel al statului, adică al tuturor, de către mințile confuze și fără valori, multiplicat prea mult în stratul de sus – a fost re-improprietărită ca un simbol al „legalității” jafului făcut de acest strat în întreaga țară?

• Că restaurația monarhiei ar fi doar o consfințire a puterii deșănțate a celor care nu sunt azi iubiți: iar consfințirea le va da putere de sfidare și mai mare?

Dar isteria provocată în jurul monarhiei ascunde teama celor de sus de a nu fi luați la întrebări:

- **Cine plătește** pentru circul de ev mediu al celor 2 săptămâni de înmormântare a lui Mihai de Hohenzollern, dacă acesta îi este numele?

- **Cine plătește** pentru cadourile către „prietenul” prinț Duda, făcut de către Adrian Năstase înalt funcționar diplomatic pentru a se plimba pe banii statului?

- **Cine plătește** pentru decretarea familiei parazite drept ONG de utilitate publică?

- **Cine plătește** pentru legea statutului acestei familii?

- **Cine plătește** pentru mârșăvia de a lua fie și un ban, din ceea ce ar putea ușura traiul populației, pentru a susține o familie parazită?

Cine plătește?

Nu e cazul oare să ne trezim din isteria în care vor să ne scufunde cei care doar profită de pe urma acestei isterii?

EXILAȚI DE LA BACĂU

- corespondență Stamate Marius -

Vă salut domnule profesor! Ce mai face profesorul Stamate? Întrebă Timisoara, Craiova și Bucureștiul

Vă salut și eu! Avem cele 2 acțiuni în justiție. Una de contestare a deciziei de concediere și una cu ordonanța prezidențială. Acestea sunt noutățile, la începutul lui decembrie. Cred că în jurul datei de 5 decembrie, am fost invitat la o discuție cu Corpul de Control al M.E.N. la Universitatea Vasile Alecsandri, din Bacău.

Întrevederea a fost solicitată de Corpul de Control, s-a desfășurat în prezența decanului de la facultatea de inginerie și a unui prorector.

S-au purtat discuții pe tema concedierii, pe rând: dl Lazar, d-na Lazar și eu.

În urma acestei întâlniri s-a încheiat un proces verbal în formă olografă. Acum așteptăm să vedem dacă apare vreun rezultat, în urma întâlnirii.

Putem consemna aceste detalii în revista sindicală?

Da! Bineînțeles! Ce este curios, este că a fost inițiativa Ministerului Educației Naționale.

De ce este curios?

Pentru că acțiunile noastre în instanță sunt îndreptate împotriva universității și nu a ministerului.

Poate caută o soluție de compromis, o reconciliere a părților în afara instanței de judecată?

Ar putea fi posibil deși nu cred, conducerea universității nu este interesată de o înțelegere.

Ce mesaj primim din partea unui luptător? Un indemn? Sau un sfat?

Nu mă consider un luptător. Sunt doar o persoană care a fost prinsă în vâltoarea unei manifestări extrem de negative a situației din învățământul superior românesc

De acord cu dumneavoastră, cred că o să ieșiți din vâltoarea aceea anul viitor.

Eu sper să ieșim cu toții. Sentimentul de teamă indus în comunitatea universitară românească este fără precedent și, din păcate, ne afectează viața și munca. În încercarea mea de a găsi un loc de muncă temporar, mi se recomandă să modific drastic CV, astfel ca să pot fi considerat eligibil la o funcție dintr-o societate comercială.

Un mesaj pentru cititorii noștri?

Pentru că suntem în pragul sărbătorilor: sărbători fericite !!! Multe bucurii să le umple casa și sufletul tuturor.

La fel și dumneavoastră: să aveți un an mult mai bun decât acesta și să aveți puterea necesară pentru a continua ce ați început. Colegii universităților din țară vă țin pumnii.

LOCOMOTIVA REVISTEI

A fost (sau este) nevoie de o publicație sindicală?

DA și **NU**. Cum se poate?

DA - vor spune salariații, în interesul cărora am redactat-o și tipărit-o. **DA**, vor spune cei care se luptă cu proprii lor colegi ajunși în jilțuri universitare. **DA**, vor spune cei ce vor să afle cum se pot împotrivi unui abuz. **DA**, vor spune cei care se vor alătura organizațiilor sindicale (funcționale) pentru a se apăra de colegii asupritori.

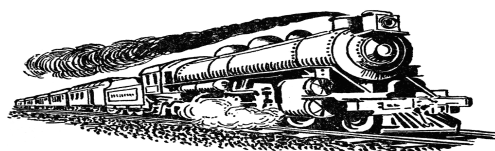
NU - sau chiar mai categoric de atât, vor spune cei criticați pentru atitudinea greșită, pentru abuz, pentru minciună, pentru tot ce poți găsi mai rău în caracterul unui om.

Intenția acestei publicații a apărut cu câțiva ani în urmă, drept urmare a unei colaborări cu o revistă regională. Acolo au fost publicate pentru prima dată, critici aduse modului în care a fost condusă universitatea și dovezi incontestabile ale acestor critici.

Critica este constructivă? Cu siguranță da! În ciuda unor lăudăroși plin de zel, întrebarea este aproape retorică. Totul a depins și va depinde numai de oameni, de atitudinea lor zilnică. Tot efortul redactării, tipării și difuzării acestei reviste urmărește schimbarea atitudinii cititorilor săi, indiferent de pregătirea profesională sau de "familia ocupațională" din care face parte.

Nu este nevoie să repetăm la nesfârșit avertismentele în privința situației critice în care se află învățământul superior: mai are foarte puțin pentru a putea fi privatizat. Înaintea privatizării este necesară o așa-zisă eficientizare.

Scenariul este cunoscut după zeci de privatizări finalizate cu ruinele obiectivelor industriale, urmează învățământul superior: da, învățământul este o marfă! Se vinde foarte bine în forma privată, învățământul "de stat" a împrumutat de acolo locurile "cu taxă".

- pune și-o locomotivă pe copertă !
- de ce ? de ce tocmai o locomotivă ?
- pentru că induce idea forței, pentru că ceferiștii au însemnat o componentă importantă a mișcării muncitorești și pentru că destinul locomotivei este să tragă de vagoanele care nu pot fi mișcate altfel.
- bine, o să pun locomotiva unui tren de mare viteză, unul modern.
- nu! pune o locomotivă cu aburi, una mare, înceată și mofturoasă, greu de clintit dar de neoprit.
- nu mai înțeleg nimic ...
- locomotivele moderne sunt reci, nu transmit nimic, sunt niște utilaje pe șine. O locomotivă cu aburi este altceva, este mai mult decât un concept, este o personalitate unică. În afară de asta: locomotivele cu abur au fost la începutul drumului de fier, asta a însemnat pionierat, dezvoltare industrială istorie ... Categoric, o locomotivă cu abur înseamnă altceva.

Subfinanțarea sectoarelor de activitate, declarate în fals prioritate națională, a fost și a rămas o politică a tuturor guvernelor postdecembriste. La finalul exploatării resursei demografice pusă la dispoziție de statul socialist anterior, învățământul nu are o structură pregătită să încaseze șocul ineficienței sale: absolventul fictiv.

Se constată și se discută asupra produsului școlii românești: analfabetul funcțional.

Propaganda universitară promovează absolvenții de succes și performanțele acestora cu titlu de generalitate, ascunde în spatele acestor succese de suprafață frământările interne ale unui învățământ politizat excesiv, aflat în debandadă, funcțional în baza influenței și a interesului politic.

Autonomia universitară se războiește: interpretată drept independență (mai puțin financiară), mergând astfel spre un totalitarism cu accese dictatoriale, forma constituțională a activității universitare a permis manifestarea locală a unei autorități excesive, cu mult deasupra prevederilor legale. O privire fugară asupra portalului justiției românești descrie amploarea conflictelor de muncă generate de monarhiile locale instituite în centrele universitare.

Mi se tot spune că universitatea este o cetate feudală: poți fi rege, slujitor sau sclav. Aceste gânduri, aceste vorbe, nu pot veni din rândul personalului de execuție, oameni care nu cunosc formele organizării societății și caracteristicile definitorii ierarhice. Însăși paralela făcută între feudalism și universitatea secolului 21 trebuie să fie nepotrivită, măcar prin prisma principiilor funcționale declarate de fiecare centru universitar.

Un singur Rege, slujitorii acestuia și sclavii lor, este o imagine prea sumbră a centrului universitar românesc.

Cine sunt acești nemulțumiți salariați ai centrelor universitare și ce vor ei?

SINDICALIȘTI

Sindicaliștii sunt salariații organizați. Au legal dreptul de asociere în condițiile impuse de lege. Este chiar legea care stabilește și barierele puse în calea activității organizate a salariaților: reprezentativitatea.

Asimilăm termenul de majoritate cu cel de reprezentativitate? Dacă răspunsul este pozitiv atunci mișcarea sindicală este condamnată din cel puțin două motive:

- fiecare angajator va avea ca partener de discuție cel mult o organizație sindicală;
- acolo unde nu este îndeplinită condiția de mai sus, sindicatele se amestecă în negocieri colective cu "ocazionali" reprezentanți ai salariaților. Reprezentanții salariaților participă în negocieri colective fără a înțelege pe deplin nici rolul și nici obiectivul pe care-l urmăresc. În timpul unei negocieri colective ei sunt o pradă ușoară pentru angajator și un balast pentru sindicaliști.

Salariații nu se mai încred în activitatea sindicală și nu pot să îi condamne, ținând cont de eșecurile repetate în privința apărării drepturilor fundamentale precizate în contracte colective de muncă, aproape inutile.

NOI ÎNVINGEM MENTALITĂȚI - SE POATE !

NOI l-am învins pe "Nu Se Poate" și-l refuzăm pe "Nu Sunt Bani".

NOI ne numărăm printre cei care au primit și vom primi toate datoriile universității la timp pentru că angajamentele angajatorului nu sunt negociabile.

NOI suntem dintre cei care am semnalat tuturor instituțiilor abilitate neregulile din universitate și vom continua să o facem, ori de câte ori va fi nevoie.

NOI suntem dintre cei care-și păstrează demnitatea, ne apărăm sprijinindu-ne reciproc, în orice împrejurare.

NOI suntem cei care am învățat să ne organizăm și să obținem rezultatele acestei organizări.

NOI am învățat să rezistăm organigramelor concepute după bunul plac al aleșilor universității.

NOI am înființat o federație sindicală pusă exclusiv în slujba salariaților, o structură dedicată normalității.

NOI am învățat să ne împotrivim oricărui abuz sau ilegalitate, tocmai de aceea dernjăm conducerea tre-cute, prezente și viitoare ale universității.

NOI avem altă perspectivă asupra celor ce se întâmplă și realizăm acțiuni sindicale în contrapondere.

NOI credem în forța organizațiilor sindicale, în misiunea lor, în sindicalismul benefic, curat și autentic.

SEPARAT SAU ÎMPREUNĂ ?

Solidaritatea este un principiu al funcționării sindicatelor, un mod de cooperare sau de acțiune destinat sprijinirii reciproce în scopul atingerii unor obiective sindicale.

Este motivul pentru care noi am inclus acest cuvânt în numele organizației sindicale.

S.S.U. numără 80 de membri și funcționează de cinci ani de zile. Ne-am înscris la judecătoria cu 26 de membri și am atins un maxim de 130 membri. Avem pretenția că este un sindicat lipsit de șefi, cum a fost declarat la înființarea sa.

S.S.U. este un sindicat valoros.

Nu sunt în măsură să apreciez valoarea sindicală a activității sale sau rezultatele obținute dar se poate dovedi faptul că membrii acestui sindicat sunt vânați de conducerea Universității din Craiova, sunt ademeniți sau amenințați, după caz, pentru a părăsi organizația sindicală.

Mulți au făcut asta și o vor mai face încă, ei sunt *trecători* prin sindicat. Nu trebuie judecați prea aspru atât timp cât lideri marcanți ai mișcării sindicale au procedat în acest fel. Apoi, apartenența la un sindicat este un drept exercitat sub prerogativa libertății și nu a obligației. Nu există nicio formă de resentiment față de zecile de salariați care au trecut prin S.S.U., calitatea de membru al sindicatului nu afectează relațiile statornice de colegialitate sau de prietenie. Dacă salariatul are de câștigat mai mult abandonând acest sindicat, de ce nu ar face-o? Cât costă un sindicalist din S.S.U.? Rezultă din negociere ...

În aceste zile de sfârșit de an S.S.U. este supus presiunii ascunse a conducerii universității și pierde din nou membri ca urmare a "agresivității" acestui sindicat în raport cu conducerea.

Sindicatele nu sunt agresive. Nu au fost niciodată și nici nu pot fi. Sindicatele nu comit abuzuri, nu trebuie să plătească daune, nu își justifică acțiunile în afara propriei organizații. Cei care reclamă această agresivitate, în interiorul organizației, nu pot exemplifica propriile afirmații.

Aceste atitudini și îndemnuri spre înmuiere (citez ... "să o lăsăm mai moale") sunt reminescente ale activității sindicatelor îngălbenite de relații ascunse sau fătuse tocmai cu cei față de care trebuie să manifeste o cuviincioasă separare.

Așa a fost chiar sindicatul din care noi ne-am rupt, aflat în prag de dispariție: asta înseamnă "mai moale" și tocmai asta suntem îndemnați să facem.

Aștept cu răbdare ca salariații să își facă propriile socoteli: să își calculeze pierderile financiare, să își aprecieze atmosfera de la locul de muncă, condițiile de muncă și să se întrebe justificat: **ce face sindicatul MEU pentru MINE?**

De ce am pierdut timp de doi ani sporul de doctorat la care aveam dreptul? Ce sumă am pierdut astfel? Cât am pierdut pentru că universitatea nu îmi acordă sporurile legale? De ce trebuie să muncesc atâtea ore de activitate (didactică) neplătit?

De ce mi se explică de ani de zile că nu sunt

bani, în vreme ce aceștia sunt cheltuiți preferențial de privilegiații instituției, aleșii mei? De ce mă dezavantajează legea salarizării? De ce am pierdut încadrarea ca personal didactic auxiliar? De ce nu primesc spor de fidelitate? De ce sunt înjurat în timpul programului, la locul de muncă?

Noi încercăm să facem ceva mai mult pentru toți salariații. Nu socotim un merit asigurarea salariilor, aceasta este o obligație a angajatorului și nu o performanță a conducerii universității.

Nu suntem vinovați când obligăm universitatea să se achite de angajamente. Preocuparea noastră este continuă numai în privința salariaților și nu a organizării sau a finanțării universității.

Motivele amânării acestor drepturi nu privesc organizațiile sindicale și nu le angajează în niciun fel, sindicalistii nu sunt responsabili pentru încălcarea drepturilor ci pentru respectarea lor.

În această iarnă S.S.U. a cheltuit o treime din cotizațiile încasate, pentru a plăti tichete cadou fiecărui membru al sindicatului. Măsura a fost adoptată ca urmare a faptului că în acest an, conducerea universității nu a distribuit astfel de tichete către salariați cu venituri reduse. Este o altă bilă neagră, împărțită cu sindicatele, în Comisia Paritară. Căci nimeni nu a acceptat măcar pentru o secundă discuția acestui subiect, nimeni nu a acceptat ca plățile pentru hotărâri judecătorești să fie diminuate cu un anumit procent pentru ca o parte din cei mai prost plătiți salariați să poată primi un ajutor de sărbători.

1% sau maxim 2% poate ar fi fost suficient dar nimeni nu a vrut să discute această posibilitate sau să socotească cifrele. Cât de solidare au fost toate sindicatele cu cei câțiva zeci de salariați?

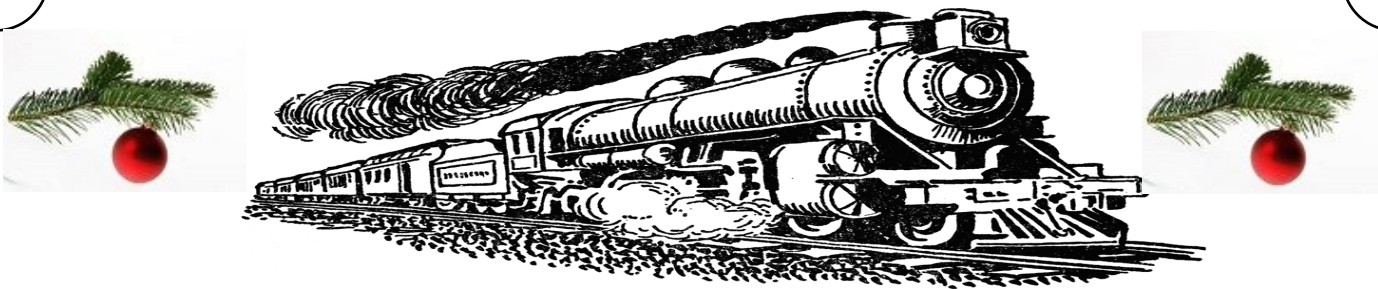
Cât de mult ar fi însemnat pentru fiecare salariat amânarea la plată a unei sume pe care universitatea să o transforme în tichete pentru zeci de muncitori? Nu vom ști niciodată.

Am reproșat rectorului universității că el privește spre bani în vreme ce noi privim spre oameni. Îmi susțin afirmația. Aidoma predecesorului său adoptă aceeași atitudine, parcurge aceleași etape, calcă pe aceleași urme, ceva mai lent.

Din acest motiv apreciem că va obține și același rezultat: un singur mandat ! Universitatea continuă să cheltuie inutil, să angajeze preferențial oameni din partidul aflat la guvernare. Politica de personal arată că Universitatea nu se adaptează vremurilor pe care le parcurge deși începuse să o facă în mandatul trecut. Autonomia este lipsită de continuitate. Decide Alesul !

S.S.U. va continua să existe și să militeze pentru drepturile tuturor salariaților. Producem o atmosferă proaspătă cu care plămânii salariaților nu sunt obișnuiți. Înțelegem asta. Este nevoie de timp: universitatea se va aerisi încetul cu încetul. Aveți răbdare: posibilitățile noastre sunt limitate, atmosfera sănătoasă se fabrică greu, mentalitatea salariaților se schimbă încet.

Încet dar sigur UNIVERSITATEA SE SCHIMBĂ.

NUMĂRUL VIITOR - 31 IANUARIE 2017

DESFIINȚĂM LICEE ?

Liceul Henry Coandă din Vâlcea se desființează. Cei de la minister îi spun "reorganizare". 716 elevi! Și liceul Oltchim are aceeași soartă. Alte sute de elevi, alți dascăli. Elevii protestează, dar e ca și cum ai striga într-un deșert și ai spera că te aude cineva care e la 300 de km depărtare.

La Timișoara se întâmplă același lucru. Tot reorganizare îi spune și acolo. În realitate, liceul Ion Minc, este în centrul orașului. Asta e defectul sau. Iar părinții copiilor cu ceva cu ceva banuți, de la alt liceu, de fite, își vor odraslele în buricul târgului, adică în clădirea de acum a celui care se desființează.

În timp ce noi stăm cu ochii pe metrou, școala moare. Încet, încet, licee din România se arunca la gunoi. Elevi, profesori, ies în stradă. Cine naiba să îi mai aude acum, zilele astea? Sunt doar 1000 de oameni, într-un oraș, departe de București. Cine să îi aude? Vorba aia, nu îi aude nimeni pe cei care ies cu zecile de mii în Piața Victoriei.

În timp ce toată lumea este cu ochii pe legile Justiției, **ministrul Pop, în cardasie cu primarii smecheri, reorganizează învățământul, desființând licee.** Praful îl fac!

Aveti aici o petiție. Dacă doriți, o puteți semna. Habar nu am dacă va auzi cineva.

Petiție: Primarul Mircia Gutău va supune aprobării Consiliului Local proiectul de hotărâre privind reorganizarea rețelei școlare a unităților de învățământ preuniversitar de stat și particular de pe raza municipiului Râmnicu Vâlcea pentru anul școlar 2018-2019.

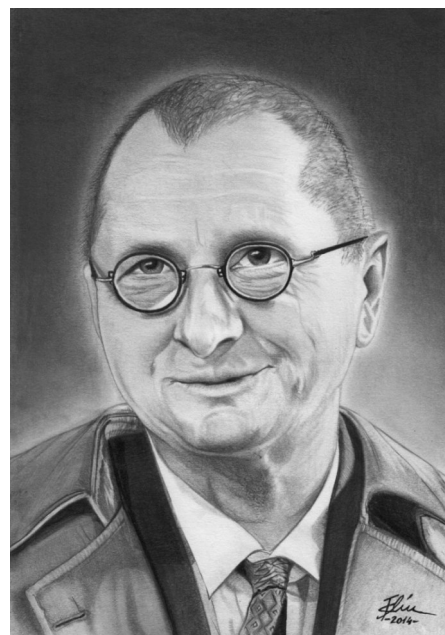
Liceul Tehnologic „Henri Coandă” se reorganizează prin divizare totală, urmând ca, de anul viitor, în clădirea ce va fi disponibilă să se mute elevii și profesorii Liceului de Artă „Victor Giuleanu”.

Nu dorim ca o instituție de învățământ cu tradiție și rezultate, având în acest an 716 elevi să fie desființată.

Cei care sunteți de acord cu această petiție, vă rugăm să o semnați, astfel încât împreună să salvăm liceul. Semnaturile respective vor ajunge la Consiliul Local, I.S.J. Vâlcea și Ministerul Educației Naționale.

Silviu Iliuta 15 decembrie 2017
sursa: www.cronicebune.ro

SĂ RÂDEȚI !!

Să râdeți, pentru că râsul este muzica sufletului;

Să vă jucați, este secretul tinereții;

Să citiți, este fântâna înțelepciunii;

Să gândiți, este izvorul puterii;

Să fiți calmi, este calea spre fericire;

Să fiți buni, este cheia succesului;

Și să iubiți, este rațiunea de a trăi.

REDACȚIA

Redactor Șef - Popescu Mugurel - 0773 823 619

POȘTA redacției: granac.ssu@gmail.com

<http://www.ssu.ro/revista/>

ISSN 2559 - 5237

ISSN-L 2559 - 5237